

Пакъ като тури розовото си тънко пръстче между мерджанъ устни и бисеръ зъби, се замисли дълбоко...

Дамата, владена въ разговора и прѣнесена, не чу нищо.

Кавалерътъ, за да отмахне дѣтето, му посочи да откъсне едно червено цвѣтице въ сръщната алея.

Невинното дѣтенце припа за тамъ. Сигурно, то скоро бѣ дошло отъ нѣкой придунавски или приморски градъ.

Дѣдо Генко и тѣхъ отмина. Още по-малко право имаше той сега да се намѣси въ сърдечнитѣ излияния на чувства у тѣзи млади. Той слѣзе надолѣ. Вsrѣдъ едно потаено мѣсто се бѣха събрали ученици отъ гимназията, ужъ да прѣговарятъ уроцитѣ си, но едни лежеха по канапетата, а други раздърпани и разгърдени, се търкаляха по омачканата вече трѣва, като разхвърлили по земята въ голѣмъ безпоредѣкъ палта, шапки, обувца, учебници. Тѣ шумно разискваха. Нѣкои пушеха тютюнь. На друга страна косачи, косѣха вече втори пътъ сочната буйна трѣва, а други работници обкопаваха разнитѣ дръвчета. До юго-източна страна на оградата стоеха продавачи на гевреци и сладоледъ. Дѣдо Генко ги отмина и дойде при новото езеро. Изъ него между сталактити и трѣстики и нѣкакви цвѣти и въ правилень редъ стоеха, сѣкашъ ей-сега наискачали, голѣми зелени металичести костенурки, съ издадени шии и отворени уста и очи. Отдалечъ тѣ изгледваха като живи, защото разстоянието умаляваше огромния имъ видъ, но, когато любопитниятъ дѣдо Генко приближи до тѣхъ и ги разгледа внимателно, разбра съ нѣкакво си удоволствие, тая оптическа измама. Чуди се много и най-послѣ си помисли, че, може-би, пъкъ нѣгдѣ по свѣта — свѣтъ голѣмъ! — и да има такива голѣми костенурки. Изъ устата на нѣкои отъ тѣхъ се източваше нагорѣ въ видъ на хубава параболоа, тънка водна струя, разпрѣсваше се на китка и послѣ — на рой капки, които падаха въ езерото съ тихъ приятень шумъ и набраздяваха на ситно повърхнината му. — Дѣдо Генко разгледва още тукъ-тамъ и се върна пакъ въ градината и седна да си почине.